

te verlossen? En dan niet omdat zij met slechts elf 'discipelen' en een tiental supporters zijn overgebleven, maar omdat zij als groep reeds drie jaar lang een symbool van onafhankelijkheid vormen. Of zijn ze maar "peanuts" en past hun vervolging in een jarenlange reeks van vervolgingen waarvan inmiddels reeds vele auteurs ons kond' hebben gedaan?

Ik weet het niet. Eén ding laat mij echter niet los. Uit alle gesprekken die wij met ze voerden blijkt, dat zij zich volledig aan de Sovjet-wet wensen te houden, zij stellen zich niet zélf buiten de eigen samenleving, maar menen zelfs in die wet aanleiding te zien om zich in te spannen voor een betere internationale verstandhouding, voor wederzijds vertrouwen. Want alleen wederzijds vertrouwen tussen volkeren en regeringen kan er toe bijdragen dat het moratorium van de één geloofd wordt door de ander. Dat het niet-plaatsen door de ander, gevolgd wordt door een ontmanteling van soortgelijk wapentuig door de één. Pas dan lijkt de voorwaarde aanwezig dat er van een ware wederzijdse ontwapening sprake kan zijn.

Ik heb dan ook geen moeite gehad om mij beschikbaar te stellen als 'collectant', voor het ophalen van handtekeningen voor het zogenaamde volkspetitionement. De succesvolle vredesdemonstraties en het volkspetitionement zie ik als een onderdeel van de strijd van de Nederlandse vredesbeweging tegen de eigen haviken.

Maar ik heb er ook geen moeite mee om brieven en telegrammen (mede) te versturen naar Sovjet-autoriteiten om hen te verzoeken de zaak van Shatravka, Brodskiy en andere vredesactivisten nogmaals te bezien. Ik zie dat als een strijd tegen de haviken aan de andere zijde. Bovendien heb ik vanuit mijn ervaringen met het werk van Amnesty International geleerd, dat niets zo erg is voor een politieke gevangene als te worden vergeten. Verdwenen, dat is al erg genoeg, maar vergeten?

Als u er op uw manier toe wilt bijdragen dat Shatravka en Brodskiy en al die andere politieke gevangenen in de USSR niet vergeten worden, schrijf dan een brief naar (één van) de volgende autoriteiten over hun zaak:

Mikhail Gorbachev, Algemeen Secretaris van de CPSU, Kremlin, Moskou, USSR.

Andrei Gromyko, president van de USSR, Kremlin, Moskou, USSR.

V. Fedorchuk, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Ogareva 6, Moskou, USSR.

A. Rekunkov, Prokuratura SSSR, Pushkinskaya Ul. 15A, Moskou, USSR.

De Groep van Doverja Amsterdam, de steungroep voor de Moskouse onafhankelijke vredesbeweging, gevestigd te Amsterdam, postbus 11908, heeft speciaal voor dit doel voorbedrukte kaarten laten maken. □

Gorbachev en zijn echtgenote, met de Franse oppositieleider Chirac, tijdens hun recente bezoek aan Frankrijk: „Dui-
venstreken”

Vladimir Brodskiy – een open brief aan vredesactivisten

Sinds de eerste dagen van haar bestaan ben ik lid geweest van de Moskouse Trustgroep. Voor mij als medicus die regelmatig voor het leven van patiënten vecht, zijn de vraagstukken van vrede en nucleaire ontwapening nauw met elkaar verbonden.

Het is onmogelijk om in een brief alle onbillijkheden op te sommen die ik en mijn naaste omgeving ondergaan hebben sinds ik drie jaar geleden begon met het uitspreken van mijn betrokkenheid bij deze zaak. Ik ben gewend geraakt aan "vijftien dagen" gevangenisstraf, aan aanvallen op straat en aan afranselingen. Als gevolg van een van die afranselingen heb ik een nierkneuzing opgelopen. De laatste aframmeling die ik ontving, samen met andere leden van de groep, vond plaats op 12 april 1985 gedurende een vredesdemonstratie die gewijd was aan het verschijnsel van de "nucleaire winter".

Op 16 april 1985 werd ik gedwongen in een auto te stappen die me naar de KGB bracht. Luitenant-kolonel Vinogradov las me een officiële waarschuwing voor, inhoudende dat als ik niet met mijn vredesactiviteiten zou stoppen, ik gerechtelijk vervolgd zou worden.

Wanneer ik de feiten onder ogen zie is duidelijk dat de gevangenis me zeer binnenkort wacht. Er is weinig tijd over. Daarom wil ik nu enige gedachten op papier zetten, om ze met andere vredesactivisten te delen. Ik was, ben en zal altijd een voorvechter van de vrede zijn. Ik heb nooit een enkele Sovjet-wet overtreden. Ik was, ben en zal altijd loyaal zijn tegenover de samenleving waarvan ik deel uitmaak.

Gevangenis en heropvoedingskampen vormen te zamen een zware straf die niet iedereen aan kan. Oleg Radzinsky, een voormalig lid van de Trustgroep, kon het niet volhouden. De verklaringen die hij na een jaar gevangenisverblijf schreef, spreken voor zichzelf. Je kunt het hem nauwelijks kwalijk nemen. Er is waarschijnlijk een grens aan de hoeveelheid menselijk lijden die je kunt verdragen. Hiermee rekening houdend wil ik u alle vredesactivisten op het hart drukken dat ze elke verklaring van mijn hand, zodra ik gevangen zit, negeren en toeschrijven aan de onmogelijkheid om de fysieke druk langer te weerstaan; althans, voorzover deze verklaringen mijn huidige overtuigingen tegen spreken.

Ik ben ervan overtuigd dat mijn huidige verklaring gerechtvaardigd is in het licht van de geschiedenis van de onofficiële vredesbewegingen in de USSR.

Ik ben een tegenstander van elke vijandige actie tegen de USSR. Ik denk dat de beste reactie op mijn gevangenneming zou zijn een gemeenschappelijke vredesdemonstratie van Westerse vredesactivisten en de Trustgroep te Moskou, een demonstratie die, zoals altijd, in volledige overeenstemming met en gehoorzaamheid aan de Sovjet-wet gehouden wordt.

Moskou, 16 april 1985,

Lid van de Groep voor het vestigen van Vertrouwen

USSR

Moskou

Ul. Anokhina, dom 38, korp. 2, kv. 343.

(de telefoon is afgesloten).

Vladimir Brodskiy
chirurg, anaesthesist

(ANP)